

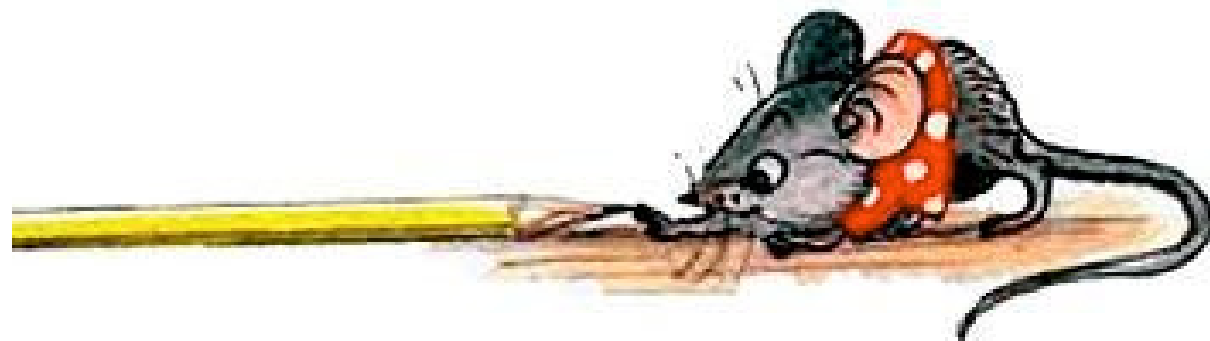
העכבר והעפרון

וו. סוטייב

**"עזוב אותי, בבקשה" אמר העפרון
"אינך יכול ממילא לאכול אותי."
"אני אכרסם אותך" אמר העכבר.
"השיניים שלי קהות, אני צריך
להשחז אותן. הנה כך!" והוא נשך
בעפרון.**

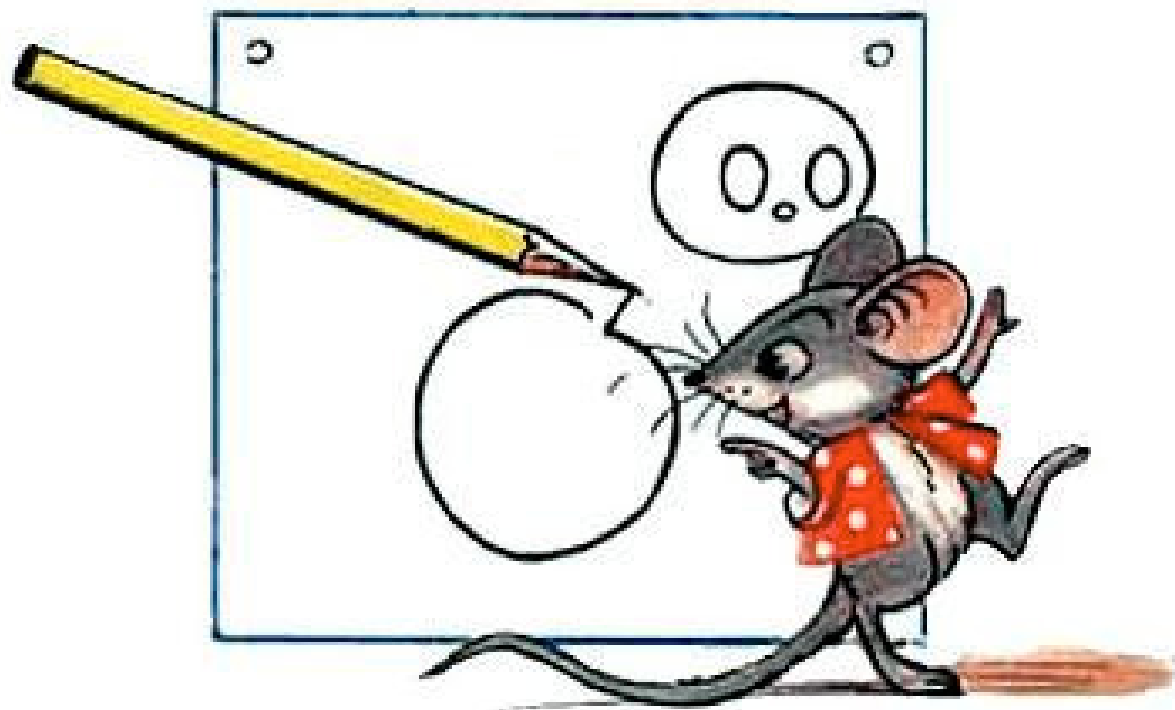
**על השולחן של וובקה מונח היה
עפרון. פעם, כשוובקה ישן, עכבר קטן
עלה על השולחן. הוא ראה את
העפרון, אחז בו וסחב למאורה שלו.**

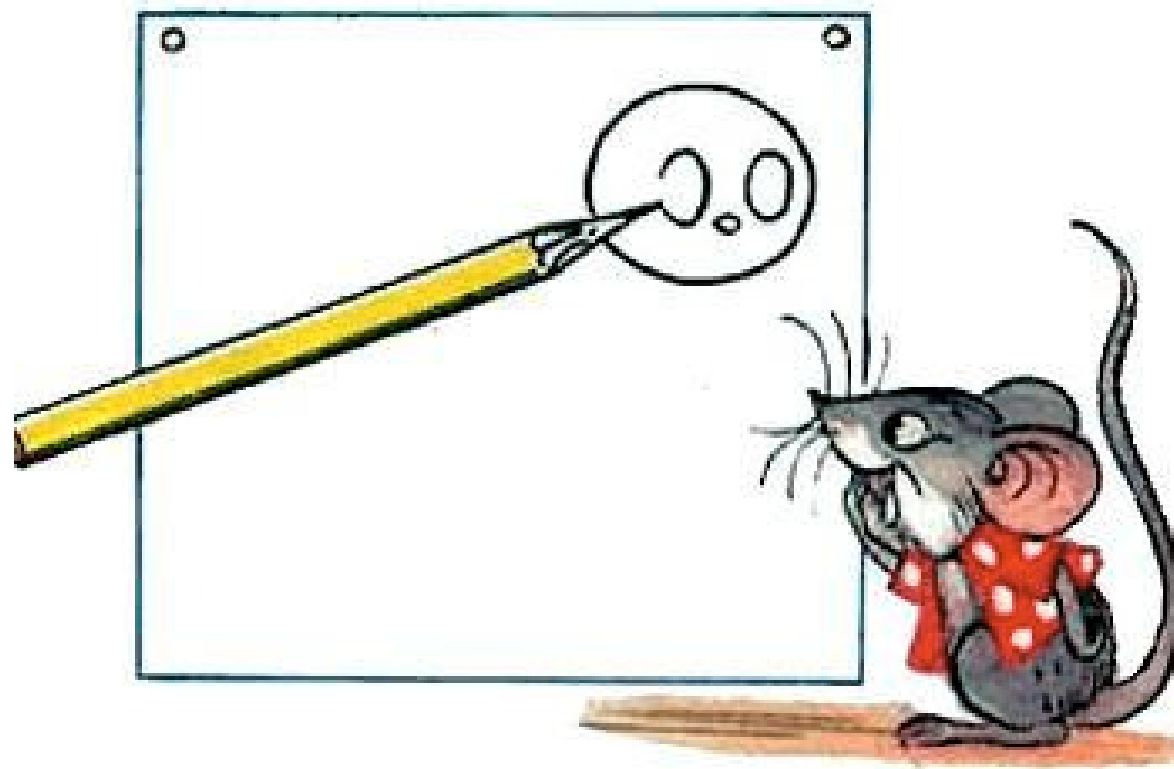
העפרון נאנח קשה וצייר עגול.
"מה זה? שאל העכבר "גבינה?"
"אולי גבינה" אמר העפרון וצייר עוד
שני עיגולים קטנים.

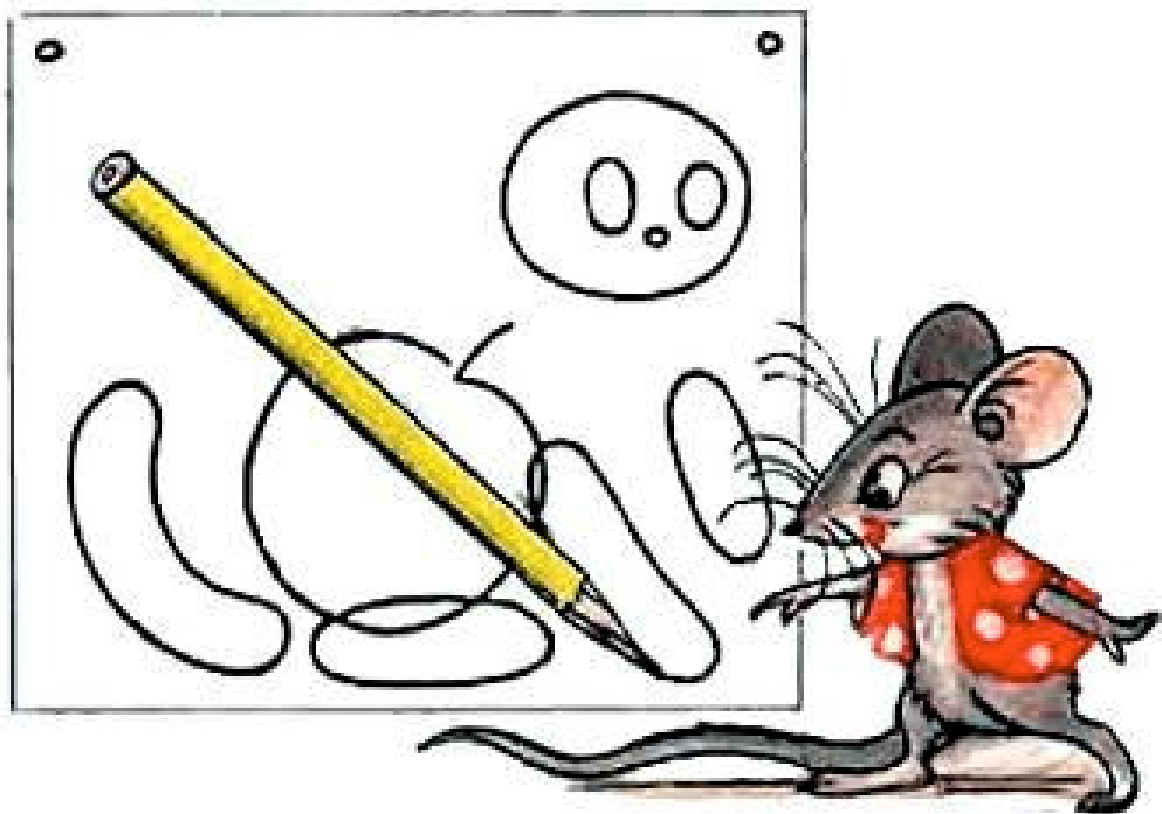
"אוי!" קרא העפרון "אבל תן לי עוד
בפעם אחרונה לצייר דבר מה. אחר
כך תוכל לכרסם אותי כמה שתרצה."
"טוב" אמר העכבר "צייר! אחר כך
ממילא אכרסם אותך לשבבים."

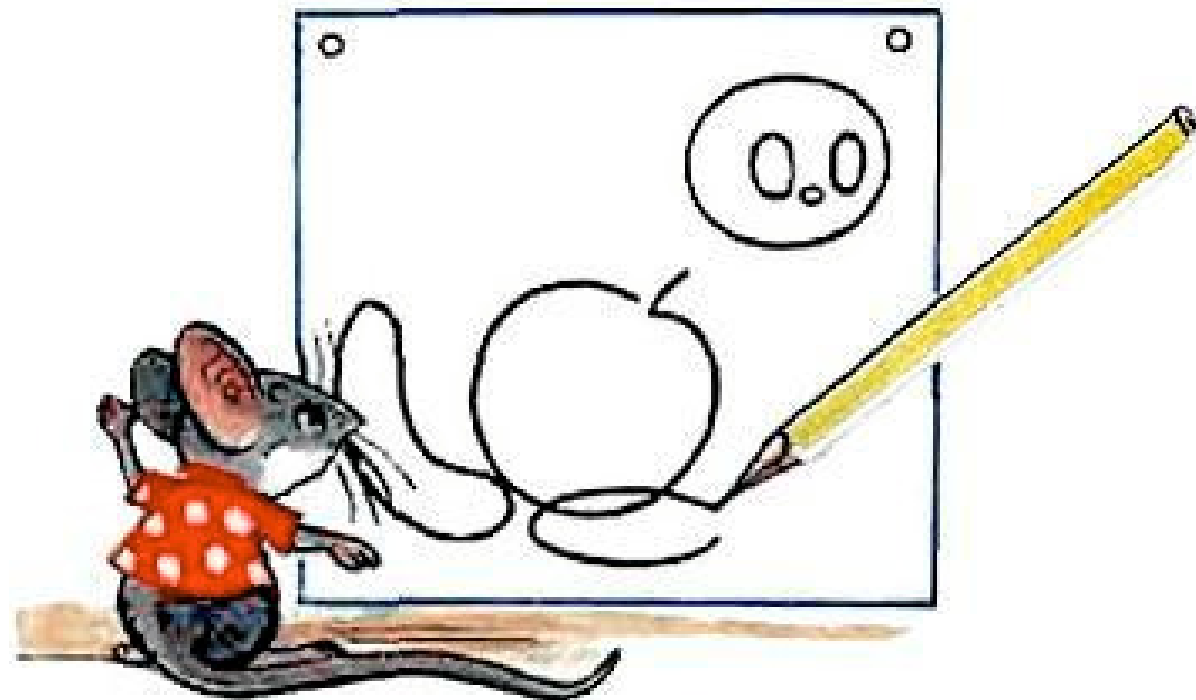
"זה תפוח" צעק העכבר.
"יכול להיות תפוח" אמר העפרון וצייר
עוד כמה צורות מעוגלות, מאורכות.

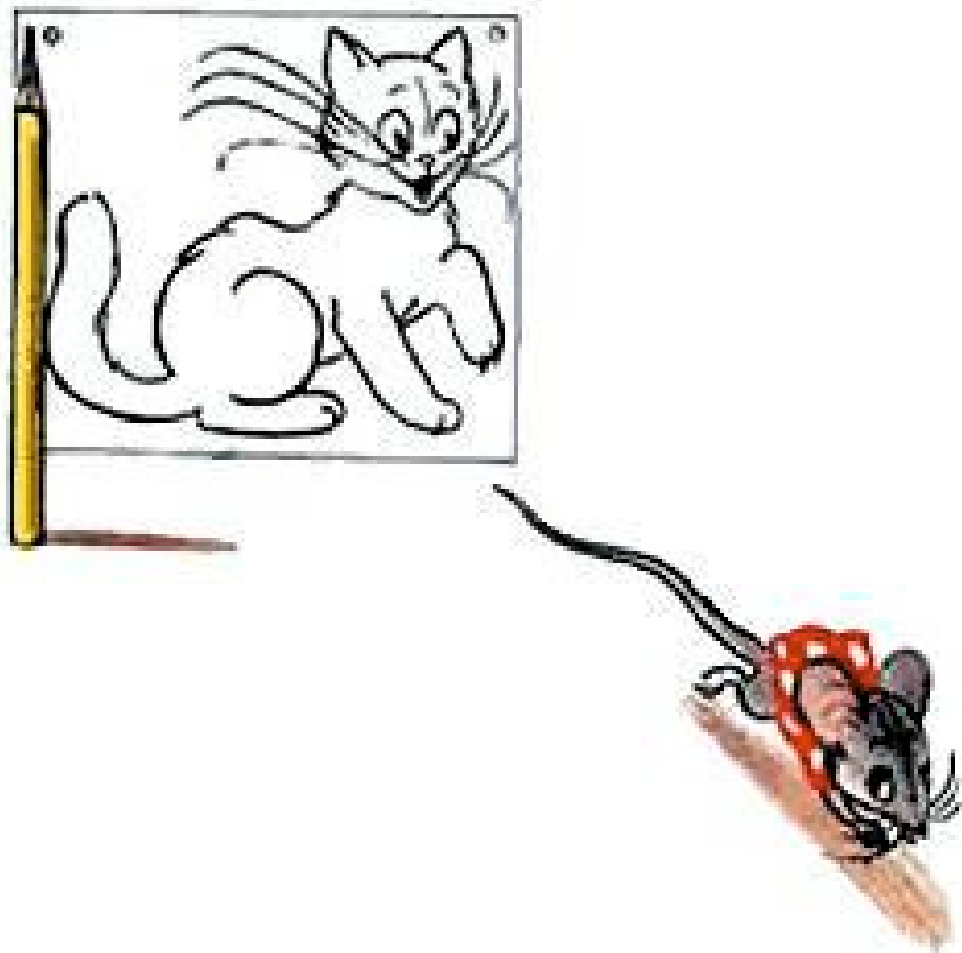
"כן, בודאי גבינה עם חורים בה"
שמח העכבר.
"יתכן שאלה חורים" אמר העפרון
וצייר עוד עיגול גדול.

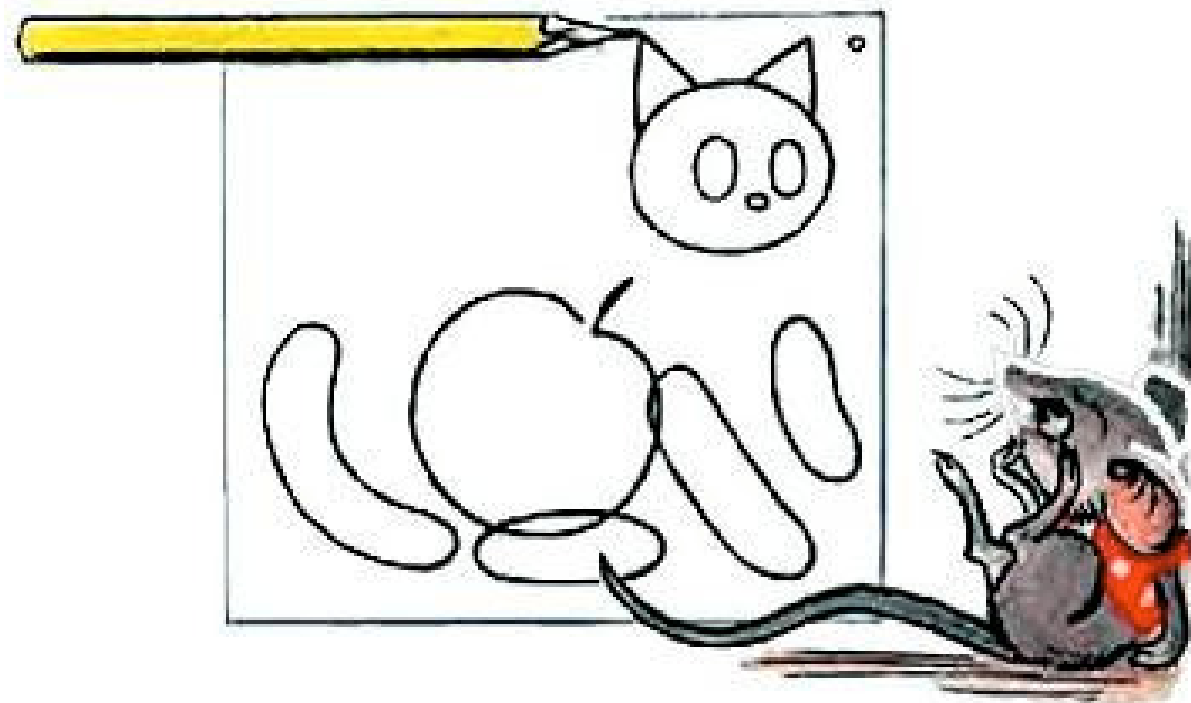
"חכה עוד רגע" אמר העפרון והתחיל לחבר את הציורים. אבל אז העכבר התחיל לצעוק "זה דומה ל.. אל תצייר יותר!"

"אני יודע. אלה נקניקות" העכבר התחיל ללקק שפתיים "אבל גמור כבר, השיניים שלי מתחילות לכאוב."

מאותו היום העכבר לא נראה יותר
בחדר. והעפרון של וובקה חי עדיין,
ורק נעשה כל פעם קצר יותר.

והעפרון עוד הוסיף אוזניים גדולות.
"זה חתול!" צעק העכבר "תצילו!!"
והתחיל לברוח.